

[Johs. Christiansen.]

at ogsaa paa dette Punkt bringer Forslaget Forbedringer, men jeg vil gerne forbeholde mig i Udvalget at vende tilbage til hele det for mig meget væsentlige Spørgsmaal om Fradragsreglerne overhovedet.

Jeg hørte med Opmærksomhed paa de Udtalelser, Ministeren fremsatte i sin Forelæggelsestale om den Tanke, som andre ogsaa har været inde paa, om en eventuel Overbygning paa Aldersrenten, eventuelt, som Ministeren sagde, „gennem et eller andet Opsparingssystem for alle Borgere med beskedne maanedlige Bidrag“. Efter denne Udtalelse, der i øvrigt efterfulgtes af nogle yderligere Bemærkninger paa samme Linie, maa man vel nærmest faa den Opfattelse, at den højtærede Minister principielt kunde tænke sig det, som man forstaar ved en almindelig Folkeforsikring. Paa denne Linie tror jeg ikke vi kan følge Ministeren. Vi i mit Parti er ogsaa stærkt interesserede i Tanken om en Folkeforsikring og er villige til naar som helst at gaa ind i de fornødne Drøftelser deraf; men det skal ingen Hemmelighed være, at jeg — og jeg taler her ogsaa paa Partiets Vegne — anser det System, at hver Borger uanset Stilling og Indkomst skulde yde et ensartet maanedligt Bidrag til en saadan Forsikring, for forfejlet. At en Folkeforsikring, tilrettelagt paa lang Sigt, vilde være en værdig Op-gave at tage fat paa, erkender vi fuldt ud, men Bidragene dertil maa efter vor Opfattelse udskrives efter tilsvarende Regler som dem, hvorefter Statsindkomstskatten lignes. Jeg tror imidlertid, det vil føre lovlig vidt her at komme nærmere ind paa alle de Problemer, der rejser sig i denne Forbindelse; men vil Ministeren tage Sagen op i en Kommission, er vi, som sagt, rede til at gaa ind i en Realitetsdrøftelse desangaaende. Jeg betænker mig ikke paa at gaa saa vidt, at jeg i denne Forbindelse henstiller til den højtærede Minister meget velvilligt og snarest gørligt at overveje Nedsættelse af en Kommission til Foretagelse af det fornødne med Hensyn til en Reform paa dette Omraade.

Endelig vil jeg med Henblik paa det foreliggende Forslag gerne sige endnu en Ting. Jeg ved ikke, om man har lagt Mærke til, at jeg har bestræbt mig for saa vidt muligt at anvende Glosen „Rentemodtager“ overalt, hvor man i Almindelighed siger

„Rentenyder“. Dette har jeg gjort af to Grunde. Dels fordi de paagældende Medborgere ofte har ytret Ønske om, at Betegnelsen „Rentemodtager“ anvendes, men dels ogsaa, fordi denne Betegnelse er den mest korrekte. Der er i Ordet „Rentenyder“ en vis Bitone, som forekommer noget uheldig. Fordi en æret Medborger naar den Alder, hvor der tilkommer ham Aldersrente, er han jo meget langt fra at være naaet frem til et Stadium i sin Tilværelse, hvor han nu skal til rigtig at nyde Tilværelsen; den bliver tværtimod for de fleste alt andet end særlig nydelsesrig, naar man endelig skal ind paa en nærmere Vurdering af disse Ords Betydning. Jeg tror derfor, at man nu, da Lejligheden tilbyder sig, idet Loven formentlig skal trykkes om, skulde gøre kort Proces med den omtalte Glove og overalt, hvor den forekommer, i Lovtekster, Bekendtgørelser og Cirkulærer, indsætte Ordet „Rentemodtager“ i Stedet for.

I Forbindelse med det Forslag, jeg hidtil har beskæftiget mig med, foreligger der ogsaa et Forslag til Lov om Ændring i Loven om offentlig Forsorg, nærmere bestemt denne Lovs §§ 293 og 297. Efter den sidste Paragraf svarer Kommunehjælpens normale Maksimum til den Grundrente plus Invaliditets- og Børnetillæg, der vilde kunne ydes efter Folkeforsikringsloven, saafremt vedkommende havde opfyldt Betingelserne derfor. Herudover kan Kommunen saa yde anden Hjælp, f. Eks. i Sygdomstilfælde, eller hvor store Forsørgerbyrder er til Stede, til Beklædning, Husleje og Brændsel. Men endelig siger ogsaa Forsorgslovens § 293, at den gennemsnitlige daglige Invaliderente indgaar i det Beregningsgrundlag, hvorefter Raadighedsbeløbet for supplerende Kommunehjælp til arbejdsløshedsunderstøttede fastsættes. Naar dette Tilknytningsforhold mellem de to Love bestaar, vil Følgen af de Forbedringer, som nu ventes gennemført i Bestemmelserne om Invaliderenten, automatisk blive en ikke uvæsentlig Forhøjelse af den Kommunehjælp, der kan ydes i det paapegede Tilfælde. Ja, men vilde det være saa galt, vilde nogle formentlig spørge. Hertil vil jeg sige, at naar man har ønsket at give netop Invaliderentemodtagerne en særlig Forbedring, og man ved fortsat at kæde de nævnte Bestemmelser sammen vil komme op paa Understøttelser, som i mange Til-